

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCXLVII. ad annum CCCCI.

Parisiis, 1644

Ariminense Conciliabvlvm.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15256

ARIMINENSE CONCILIABVLVM.

Causa Conciliabuli & acta.

CVM vtriusque partis legati ad comitatum venissent, explicaturi quid Arimini definitum aut gestum esset, Ariani catholicis praeventis, Concilium falso infimulare coeperunt. Imperator vero grauius propterea commotus, quod formulam fidei, quae se praesente Sirmii confirmata fuisset, reiecissent, legatos catholicos contempnit, eosque longa mora fatigatos neglexit, iubens eos Hadrianopoli, episcopos ceteros Arimini per hiemem expectare, donec ab expeditione, quam contra barbaros parabat, reuenteretur. Interea Ariani episcopi, qui Nicææ Thraciæ iussu imperatoris nouam fidei formulam ex eiusdem Constantii sententia sub Nicæno nomine vulgatam ediderunt; & ad perfidiam hanc subscriptione sua approbandam, non tantum legatos Hadrianopoli, & episcopos reliquos Arimini detentos, verum etiam praeter Liberium pontificem, Seruatium Tungrensem, aliosque 18. episcopos fortiter resistentes, omnes penitotius orbis antistites metu exilii & tormentorum per vim induxerunt: adeo, quod auctore Hieronymo dialog. contra Lucif. *totus pene orbis Arianum se esse miratus tunc vere ingemuerit.* Hæc Arimini post legitimam Synodum multis ante mensibus absolutam contigerunt, in illo Arianorum Conuentu, quo nomine consubstantialitatis abdicato, Christus ex praua Arianorum consequentia creatura asserbatur: quo Liberius recusans subscribere per Valentem ab vrbe relegatus est: quo denique Gaudentius Ariminenfis episcopus per milites fustibus & lapidibus appetitus, glorioso martyrio occubuit. Hunc Conuentum illi veram Ariminensem Synodum nominarunt, summisque praconiis extulerunt, vt eiusdem nominis Concilium orthodoxum & legitimum vel abolerent, vel saltem, quod etiam tempore Sardicenis Concilii fecerant, eius gloriam obscurarent. Sozom. lib. 4. cap. 22. de Ariminenfi reprobata Synodo loquens, ait: *Constantius dat mandatum episcopis, vt fidei formula in Concilio Ariminenfi edita consentirent. Et quamquam se pararet postmodum ad pompam celebrandam, qua more Romano Kalendis Ianuarii in creandis coss. fieri solet; tamen totum illum diem & magnam partem noctis sequentis consumere decreuit, quoad episcopi, qui Seleucia illo venerant, formulæ fidei ex Concilio Ariminenfi allata subscriberent, &c.* Rescriptum illud lib. 4. de fide catholica Cod. Theod. quod Ariani per Iustinam Augustam a Valentin. extorserunt, sic habet: *damus copiam colligendi his, qui secundum ea sentiunt, quæ temporibus diuæ memoriæ Constantii sacerdotibus conuocatis ex omni orbe Romano, expositaque fide ab iis ipsis qui dissentire noscuntur, Ariminenfi Concilio, Constantinopoli etiam confirmata in æternum mansura decreta sunt.* Verum de eodem Conciliabulo Ariminenfi scribens Athanasius epist. ad Africanos ait: *Quis non odio habeat illos, qui, quæ patrum sunt (statuta*

Gaudentius
martyrii
lauream
consequitur.

legitimi Ariminensis Concilii) abrogant, recentiora vero Arimini per vim & metum extorta anteponunt? Ambros. epist. 33. ad Valentium de hac synagoga diaboli suum ferens iudicium, hæc scribit: *Cum iis plane bene conuenit Ariano, qui Christum creaturam dicit, quod etiam gentiles atque Iudæi promptissime consentunt. Hoc scriptum est in Ariminensi Synodo, meritoque Concilium illud exhorreo, sequens tamen tractatum Concilii Nicæni, a quo me nec mors nec gladius poterit separare.* Vide Baron. anno 359. num. 27. 32. & seqq.

ACTA QVÆDAM, CVM EPISTOLA
Synodica huius Conciliabuli.

*Gesta ubi præuaricati sunt episcopi legati a fide vera, incipiunt.
Eusebio & Hypatio cons. sexto Idus Octobris.*

DVM confedissent episcopi mansionis Nicææ, quæ antehac Vstodizo vocabatur, in prouincia Thracia, Restitutus, Gregorius, Honoratus, Athenius, Iginus, Iustinus, Priscus, Primus, Taurinus, Lucius, Mustacius, Vrbanus, Honoratus, Solutor. Restitutus episcopus Carthaginis dixit: Scit prudentia vestra, confacerdotes sanctissimi, quod cum apud Ariminum de fide tractatus haberetur, contentio sic dissidium fecerat, vt de sacerdotibus Dei, immittente diabolo, discordia extiterit, atque exinde factum fuerit, vt in fratres nostros ego Restitutus & pars episcoporum, quæ sequebatur Vrsacium, Valentem, Germinium & Caium, quasi in auctores mali intellectus sententiam promeremus, id est, vt a nostra communione segregarentur. Sed quia in cominus positi vniuersa tractauimus, & vniuersa discussimus; inuenimusque quod nulli displicere debeat, id est, fidem in his catholicam, iuxta professionem suam, cui & nos subscripsimus omnes, neque vnquam hæreticos fuisse. Et ideo quia pacis concordia apud Deum res est maxima, placuit vt communi consensu nostro omnia quæ apud Ariminum tractata sunt, in irritum deducantur, & communio eorum, Deo fauente, integra conueniret, nec quisquam in dissidium remaneat, quod eos aut maculare possit aut debeat. Et ideo, vt dixi, quia præsentem sumus, vnusquisque debet dicere, an dictum sit, quod profecutus sum, & manu sua subscribere. Ab vniuersis episcopis dictum est: Placet: & subscriperunt.

Extant in frag. Hilar. lib. 2. pag. 36. & 37. Baron. ann. 359. num. 33. 34. 35. Acta Ariminorum Nicææ.

Quæ sit autem fidei confessio, cui postea subscripserunt, quã etiam Valens secum in Ariminum pertulit, ex sequenti scripto recognoscis. ANNO
CHRISTI
359.

Incipit exemplum fidei epistolæ missæ ad Constantium imperatorem a perfidis episcopis.

Epist. prænari-
carato-
rum episco-
porum ad
imp.

Domino merito gloriosissimo, victoriosissimo Augusto Constantio Synodus Ariminensis orientalibus consentiens, id est, *Migdonius, Megastus, Valens, Epictetus, & ceteri qui hæresi consenserunt.*

Inlustrati pietatis tuæ scriptis, maximas Deo retulimus & referimus gratias, quod nos beaueris, intimans nobis illa, quæ cum discursione pietatis tuæ facere deberemus; Ne quis Vñæ, vel Homousii nomina ecclesiæ Dei ignota aliquando nominet, quod scandalum inter fratres facere solet; plurimum gratulati sumus, quia id quod tenebamus, recognouimus. O nos beatos quibus occurrit tanta felicitas, vt cognitione tuæ pietatis ceteri qui hæc nomina pro Deo & Dei Filio assumere solent, modum acceperint reuicti. Nos igitur reddentes obsequium clementiæ tuæ, quod coram veritatis status eluxit, quæ quod nesciat vinci, & obtinuit victoriam, vt indignum Deo nomen, quod nusquam in legibus sanctis scriptum est, iam a nullo dicatur. Vnde oramus pietatem tuam, quoniam in eo loco, vbi Synodus gesta est, vnde responsum per nostros legatos dedimus, adhuc detinemur: iubeat nos qui integram in orientalibus doctrinam retinemus, iam ad nostras plebes dimitti, vt ex hac parte appareant amatores veritatis, qui Deo non mutant nomen, nec cum eis qui peruersa doctrina infecti sunt, diutius nos qui veritatem catholicam tenemus, detineamur.

Vnde impense oramus, domine, pietatem tuam ante Deum Patrem & Dominum nostrum Iesum Christum Deum & Dei filium, facias nos qui subscripsimus sanæ doctrinæ, recedentes ab Vñæ nomine, te imperante, & iubeas nos ad nostras plebes dimitti, vt lætetur ecclesia, quæ immutare nomina Dei & Filii eius non admittit in totum imperio tuæ virtutis & gloriæ, cui tantum diuinitas cõtulit, vt apparet * dicationis sacrilegisiam Vñæ & Homousii nomina recedant, quæ in diuinis scripturis de Deo & Dei Filio non inueniuntur scripta: Subueni, pie imperator, Dei summi cultoribus: Subueni eis, qui per Christum

ANNO
CHRISTE
359.

stum Dei Filium, Deum Patrem omnipotentem orant: Subueni eis, qui iudicio tuo deuoti offerunt omnes, qui nesciunt colere nisi Deum Patrem, per Dominum nostrum Iesum Christum gloriae eius Filium. Et praecipe, domine imperator, ad nostras nos plebes remeare, datis literis * ad hunc praefectum praetorii Taurum, quia & nos in praedicatione nominis Dei orientalibus, & tuae dispositioni plenum reddimus obsequium * inhare in qua semper tenuimus, iam ad nostras plebes redire debemus. De hac autem re ad archiepiscopos nostros orientales literas dedimus, ut sciant hoc semper tenuisse, & in fide catholica cum ipsis permanere. Domini pietas gloriosissimum te semper & ubique per omnia faciat vindicem, Domine piissime imperator.

SELEVCIENTSE CONCILIABVLVM,

In quo a Semiarianis Acaciani damnantur.

NOTA.

^a *Seleucienſe Conciliabulum.*] Seleucia, quae est vrbs Ifauriae, alias Aspera nominata, & in oriente sita, celebrata est Synodus, eodem tempore, quo Arimini in occidente. In qua circiter centum sexaginta episcopi conuenerunt, partim Acaciani, id est, Aetianorum confortes, Christum omnis cum Patre substantiae expertem impie tradentes: partim Semiariani, diuinæ cum Patre substantiae suo quodam sensu assertores. Ad eandem etiam sanctus Hilarius Pictauiensis episcopus, iam quartum annum agens in exilio in Phrygia, diuino plane consilio euocatus fuit. Missi sunt ab imperatore duo Comites, qui Synodo interessent. Antequam in confessum iretur, Hilarii fides (quem sicut omnes alios confubstantialitatis assertores catholicos, Sabellianum nominauerant) explorata fuit. Deinde quatuor dierum sessionibus quatuor, Semiariani formulam fidei in encæniis Antiochiæ constitutam, retinendam esse ac subscribendam definierunt: Acaciani vero contra eam vrgebant, a qua voces, *substantiae ac confubstantialitatis*, tamquam a Scripturis alienæ abessent. Qua ratione cum praedicto tempore de fide contendissent, tandem a Semiarianis Acaciani vel Ariani condemnati fuerunt. Absentibus a Synodo excommunicatis, reliquos omnes Arianos sedibus suis abdicarunt. Damnati ad imperatorē Constantinopolim reuersum appellarunt, nouamque Synodum ibidē congregari pro voto impetrarūt. De qua vide notas sequentis Conciliabuli. Hæc ex Socrat. lib. 2.

Causa & tempus Conciliabuli.

Numerus episcoporum.

Acta Conciliabuli.

Concil. Tom. 3.

Cc